

det som et praktiff. Forslag, thi det kan ikke være de Herrers Mening blot at ville vise deres gode Villie imod Statteyderne ved at foreslaa Bempelser i en Del Statter, Bempelser; der jo kun kunne være Statteyderne behagelige, men Meningen maa være tillige at tilkjendegive, at de ville skaffe en Dækning derfor paa denne eller hin bestemte Maade, for at man kan afvæie, hvorvidt dette Forslag om Dækning — ikke saaledes, som det fremtræder gennem en almindelig Udtalelse, men bestemt formuleret som et virkeligt Forslag — er af den Bessaffenhed, at ikke Ulemperne ved den nye Stats Opkrævning ville være endnu større og betydeligere end Ulemperne ved de Statter, som man nu vil nedsette. Flertallet har, som sagt, ikke fremsat noget saadant Forslag, og vi komme altsaa, mine Herrer, under hele denne Forhandling til at svæve i Luften. Vi ere alle enige med det ærede Flertal, naar det gjælder Nedsættelser; jeg for mit Bedkommende vil med den største Glæde stemme for alle mulige Nedsættelser i Loldtariffen, naar jeg blot veed, hvad jeg tillige maa gjøre for at faae Afgangen, i Indtagterne dækket; men, naar jeg ikke ved det, naar jeg blot veed, at der er noget Dumfekt, som staar bag ved, og at der bagefter vil komme en Fordring til mig, som jeg iforveien har erkjendt at være gyldig, en Fordring om at paalægge nye Statter eller forhøie de bestaaende, eller hvad det nu kan være, saa siger jeg: Nei, saa maa jeg betænke mig paa Sagen og forud forlange lidt Oplysning om, hvad det er, jeg skal give, hvormeget det er, og hvorledes det er. Det sker imidlertid ikke paa den Maade; som det ærede Flertal foreslaar; det sker ikke derved, at man i en Udvalgsbetænkning angiver nogle almindelige Træk og end mindre ved nogle almindelige Udtalelser af Ordføreren, thi det binder ikke Thinget. Nei, det, vi maa have, er Thingets Beslutning, og den kunne vi ikke faae, uden at der kommer et Forslag, men det Forslag ser jeg ikke, undtagen det, som Mindretallet har stillet, og som nu den ærede Ordfører har erklæret sig imod. Efter disse Betragtninger har jeg ikke nogen stor Opfordring til at gaa dybere ind paa Enkeltighederne i det foreliggende Lovforslag, og jeg skal fatte mig meget kort i, hvad jeg endnu skal sige; det er mest visse almindelige Betragtninger, som foranlediges dels ved, hvad der er anført i Betænkningen, dels ved, hvad der i Dag er anført af den ærede Ordfører. Den første Bemærkning angaar en Grundfætning, om hvilken der hidtil, baade i Rigsdagens Folkething og i andre tidligere lovgivende Foranklinger, hvor Loldspørgsmaalet har været forhandlet, har været en mærkelig Samstemning, der ogsaa endnu er vedligeholdt af det ærede Flertal, og i det Hele taget af det Udvalg, der har behandlet Sagen. Det er nemlig den Grundfætning, at hvad der er Nødvendighedsartikler, skal man i det Hele lette saa

meget, som muligt og — om det kunde lade sig gjøre — endogsaa fuldstændig fritage for Lold, men at man derimod skal lægge Loldafgifterne saa meget som muligt paa Luxusartikler. Det, tror jeg, er et meget sundt Princip. Det er et Princip, som jeg altid har vedkjendt mig, og hvis Rigtighed der heller ikke tidligere har været meget delte Meninger om. Endnu det Udvalg, der var nedsat ifjor, samstemmede ogsaa med Hensyn til det, som ved Gennemførelsen af dette Princip er saa faare vanskeligt, nemlig Afgjørelsen af, hvad der skal henregnes til Luxusartikler, og hvad der skal henregnes til Nødvendighedsartikler, saa temmelig med de tidligere betagne Ansuelser. Men i Aar har den ærede Ordfører udviklet en Grundfætning, som jeg ikke kan negte griber særdeles væsentlig ind i dette Princip. Vi have tidligere ved Luxusartikler forstaaet saadanne Gjenstande, som ikke hørte med til de egentlige Livsforbrødenheder; men som man mere benyttede til Fornøjelse og til at tilfredsstille en eller anden Nydelse, for at glæde sig ved Livet eller for at vise sig under en fordelagtig Synsvinkel paa en eller anden Maade. Det have vi kaldt for Luxusartikler; men hvad der hørte til det daglige Livs Fornødenheder, have vi kaldt Nødvendighedsartikler, det, som selv den fattige Mand ikke kan undvære, naar han vil føre et ordentligt og behageligt Liv. Men nu er man bleven underrettet om, at dette ikke er den rette Forfæjel. Vi have før troet, at ligesaa vel som den rige Mand havde sine Luxusartikler, saaledes havde ogsaa den jevne Mand sine Luxusartikler. Dette have vi anset for en given Sag, men den ærede Ordfører forklarer os nu, at dette ikke er Tilfældet. Nei, hvad der er gaaet over i den jevne Mand's Brug, hører op at være Luxusartikler, siger den ærede Ordfører; den jevne Mand har ikke eller kan ikke mere have nogen Luxus, undtagen han vil gribe over i saadanne enkelte Artikler, som fortrinsvis benyttes af den rige Mand, men hvad han anvender jevnt hen efter sin Stilling, er ikke nogen Luxusartikel. Den ærede Ordfører anførte t. Ex. Loba og sagde, at det ikke var nogen Luxusartikel (Modsigelse). Ja, den ærede Ordfører sagde, at Loba ikke kunde regnes til Luxus; han sagde, at det havde været Flertallets Bestræbelse at sætte Lolden paa forskjellige Artikler endogsaa høiere, end Regjeringen havde foreslaaet, netop fordi det var Luxusartikler. Regjeringen har foreslaaet at ophæve Lolden paa Krudt; men Krudt kalder den ærede Ordfører for en Luxusartikel (Ufbrudelse). Ja, det er dog et stort Spørgsmaal, om Krudt kan kaldes for en Luxusartikel, med Undtagelse af den særlige Anvendelse det har til Fyrverkerier. Det benyttes til mange Arbejder, hvor dets Brug ikke kan kaldes Luxus; og da jeg tror, at det bliver mere almindeligt, at den menige Mand paa Landet gaar paa Jagt, saa kan man vel sige, at det er Noget, der